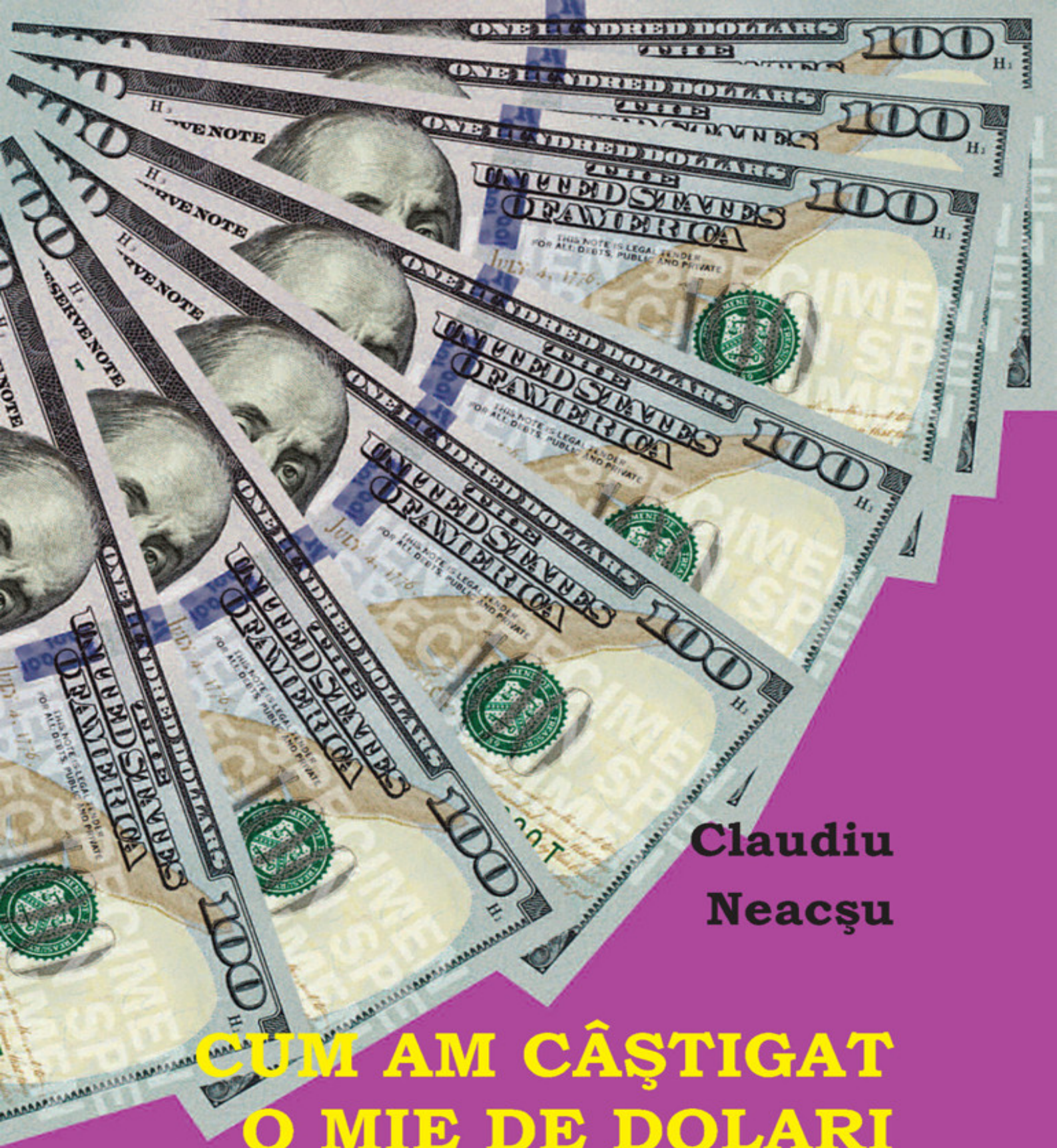

Claudiu
Neacşu

CUM AM CÂŞTIGAT O MIE DE DOLARI ÎNTR-O SINGURĂ ZI

ePublishers
www.epublishers.info

Claudiu Neacşu

Cum am câştigat o mie de dolari într-o singură zi

ePublishers
2011

Coperta: Alexandra Poenaru

Ediţie electronică protejată DRM de Universal Online Promotion SRL,

şi difuzată de Universal Online Promotion SRL prin site-ul

www.elefant.ro.

www.epublishers.info

© 2011 by ePublishers

Toate drepturile rezervate.

ePublishers este editura societăţii

WWW.EPUBLISHERS.INFO SRL

CP 9—9, Bucureşti 024210

Tel. ++40213109420

ISBN 978-606-8365-02-2

ISBN PDF 978-606-8365-03-9

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

De ce scriu? Pentru că îmi place foarte mult să citesc romane bune şi să văd filme bine realizate. De fiecare dată când citesc o carte care mă captivează sau mă uit la un film care mă impresionează la culme, îmi zic: „Wow! Ce frumos ar fi să creez şi eu ceva care să-i extazieze pe ceilalţi oameni!” Tot timpul sunt urmărit de ideea: „Cum să-l fac pe cititor să rămână pur şi simplu cu gura căscată când citeşte romanul scris de mine?”.

Un lucru este clar. Nu mă apuc de o nouă carte până nu găsesc acea idee care să şocheze la culme cititorii, să-i lase „ca la dentist”, să le bulverseze mintea şi să-i pună apoi serios pe gânduri.

Autorul

CUM AM CÂŞTIGAT O MIE DE DOLARI ÎNTR-O SINGURĂ ZI

La două săptămâni după ce m-am mutat cu chirie într-un apartament micuţ de pe Adams Street, într-o zi călduroasă de iulie, tocmai înfulecam un sandwich în localul de pe aceeaşi stradă, local care reuşise să-mi atragă de prima dată atenţia prin cei doi diavoli tasmanieni de culoare roşie, montaţi de o parte şi de alta a panoului pe care stătea scris „Hamburgao”, chiar deasupra uşii de la intrare, când îl văd intrând pe vechiul meu amic John Bethel, un tip înalt de doi metri, blond, tuns foarte scurt, îmbrăcat, ca întotdeauna, cu blugi şi un tricou mulat pe muşchii care parcă povesteau despre sutele de ore petrecute printre halterele şi ganterele din sala de forţă.

De cum dădu cu ochii de mine, John îmi rânji foarte plăcut surprins şi se aşeză hotărât pe un scaun la masa mea.

— Ca să vezi… spuse el. Chiar nu m-aşteptam să te mai văd prin Newark.

— Sunt detaşat aici pentru o lună. Conducerea companiei a stabilit că eu sunt omul cel mai potrivit pentru misiuni din astea…

— Înţeleg. Şi eşti al doilea lucru bun care mi se întâmplă de două zile încoace.

— Al doilea?... Şi care ar fi primul? Chiar, mi se pare mie sau eşti foarte bine dispus?

— Nu, nu ţi se pare deloc, confirmă John, aruncându-mi o privire de om foarte satisfăcut de viaţa pe care o duce. Să-ţi spun?

— Dacă tot ne-am întâlnit pe aici fără să vrem… Hai, dă-i drumul!

Terminasem de înghiţit şi ultima bucăţică de sandwich şi eram gata să fiu numai urechi la cele

ce urma să spună fostul meu coleg de şcoală şi bun prieten.

John îşi începu povestea.

*

«Poţi să crezi, Mark, o astfel de întâmplare? De fapt, eu i-aş spune un fel de accident condimentat cu mult noroc… Cine s-ar fi gândit că într-un oraş ca Newark este posibil să câştigi – da, să câştigi, adică să bagi în buzunar – 1000 de dolari într-o singură zi?... Şi nu oricum, ci prin muncă cinstită. Sau, mă rog, un fel de *trâmbiţare* cinstită… Te uiţi ciudat la mine şi te-nţeleg. Hai să te lămuresc…

De când ai plecat în New York să lucrezi pentru compania aia de consultanţă de marketing… Am înţeles bine?... OK, mersi! Deci, de când ai plecat, mi-am făcut şi eu un nou prieten. Jerry îl cheamă. Jerry Wilson. Dacă-l vezi, parcă n-ai da nici doi bani pe el. E mic de statură, firav, cu părul rar şi poartă ochelari de vedere. Dar mintea lui… Ce creier! Să ştii că tipul e foarte isteţ şi foarte descurcăreţ. Şi e salvatorul meu. Eu am fost cu belelele, iar el cu ideile. Bune. Altfel nu mai aveam niciun chef să-ţi descarc şi ţie complicaţiile trăite de mine.

Săptămâna trecută am fost îmbiat de nişte amici să fiu unul dintre pariorii unei curse de maşini, la marginea oraşului. Au concurat doi tipi, Barry Hogan şi Joe Gitomer. Organizatorul pariurilor a fost Steve Becker, un individ tuciuriu cu reputaţie de interlop şi cu o înfăţişare de dur. Barry era favoritul cursei, aşa c-am hotărât să pariez şi eu pe el.

Numai că era o problemă, Mark. Steve Becker instituise o nouă regulă, cu de la sine putere. Fiecare parior trebuia să vină cu 1000 de dolari, nici mai mult, nici mai puţin. Eu aş fi renunţat imediat dacă nu mi-ar fi făcut cu ochiul miza destul de mare pentru mine, recunosc: 20000 de dolari. Problema era că eu… nu-i aveam pe cei 1000 de dolari.

Mai era foarte puţin până la începerea cursei, iar eu mă frământam şi aproape că-mi smulgeam

unghiile de la degetele mâinilor din cauza tentaţiei cu care trebuia să lupt.

Steve a observat, probabil după feţele pe care le făceam, că mă zbat într-o mare dilemă, aşa că a hotărât să m-ajute. Mi-a făcut o ofertă pe care era imposibil s-o refuz în momentul ăla.

— Te împrumut eu, zice el.

— Chiar? m-arăt eu mirat. Şi dacă pierd pariul?

— Dacă pierzi, mâine am o treabă pentru tine. Te plătesc cu 1000 de dolari.

— Wow! fac eu, cu ochii cât cepele. Cred că-i dată naibii treaba asta, dacă mă plăteşti cu banii ăştia.

— Vorbesc serios, zice el, un pic afectat. Hai, ce faci? Începe cursa. Băieţii ăia nu te-aşteaptă pe tine.

Şi am bătut palma cu Steve.

Numai că respectiva cursă de maşini s-a dovedit a fi un dezastru pentru cei care au pariat pe favorit, adică pe Barry Hogan. Probabil că Barry nu fusese în cea mai bună formă, aşa că Joe Gitomer câştigase detaşat cursa, spulberând speranţele celor care deja se şi vedeau cu teşcherelele pline de verzişori şi cu câte două blonde alături în spelunca lui Alan Brooks, aia în care se sparg seară de seară zeci de mii de dolari.

Târându-mi picioarele şi cu umerii lăsaţi, ca un câine plouat, m-am prezentat în faţa lui Steve, omul pentru care n-aş fi crezut niciodată c-aş ajunge să prestez vreo muncă.

— Asta e, îi mormăi eu. Pentru mâine sunt al tău. Zi-mi ce am de făcut.

— OK, rânjeşte el, întinzându-mi o fotografie. Treaba-i simplă pentru tine. Tipul din poză e Dean Brodie. Şi şi-a luat nasul la purtare, de la o vreme încoace. Mă rog, tu nu trebuie să ştii mai multe. Tu doar îţi faci munca pentru care te plătesc…

Şi, Mark, a început Steve ăsta să-mi înşire indicaţiile necesare… Mi se întorcea stomacul pe dos şi mă forţam să nu se vadă nicio emoţie pe faţa

mea când interlopul ăla nenorocit îmi explica ce uşor e pentru mine să-l iau pe Dean pe sus, să-l duc într-un loc retras şi să-i rup degetul mic de la mâna dreaptă, doar aşa, ca avertisment pentru ce va urma dacă nu-şi reglează urgent conturile cu familia mafiotă în care se bălăcărea ca un inconştient…

— Nu, Steve, îi zic eu. Nu pot să fac asta.

— Ce?... scrâşneşte Steve, înaintând un pas spre mine, de parcă tocmai se gândise că n-ar fi rău să m-apuce de guler şi să-mi tragă una peste bot. Îmi eşti dator cu 1000 de dolari, băiatule.

— Dar nu pot! mă trezesc eu că spun pe un ton cam strigat.

Mi-era teamă de Steve ăsta, Mark, dar în acelaşi timp mă miram şi eu de curajul meu de a-i putea spune nu în faţă.

— Uite, zice Steve, calmându-se ciudat de brusc. Ca să nu zici că-s rău la suflet, îţi dau trei zile. Da, trei zile să faci rost cum vrei tu de cei 1000 de dolari şi să-ţi plăteşti datoria.

Cred c-a observat şi Steve bucăţica de lumină care apăruse în ochii mei, aşa că-mi spune repede:

— Aşa e, îţi fac o favoare. Dar ţine minte: doar trei zile! Apoi, dacă nu vii în faţa mea cu cei 1000 de dolari, o să fii şi tu în locul lui Dean. Şi fii sigur c-o să găsesc pe cineva care să nu-mi refuze oferta… Ai înţeles ce vreau să zic?

Şi se uită foarte grav drept prin irişii mei.

— Am înţeles, confirm eu, dând din cap.

— OK, zice el. Acu' eu plec, am destulă treabă. Mă cauţi după trei zile, cu banii. Dacă nu-i ai, o să te caut eu pe tine. Dar o să-i ai, nu-i aşa?

— O să-i am, îl asigur eu. Fac rost de 1000 de dolari şi ţi-i aduc în maxim trei zile.

— Perfect. Te-aştept.

Adevărul era că, stând împietrit ca Marele Sfinx de la Giza în faţa lui Steve, habar n-aveam cum o să fac rost aşa repede de mia aia nenorocită de dolari…

*

Frica începea să-mi copleşească raţiunea, Mark, exact în momentu' în care m-am întâlnit, seara pe la ora 19.00 , chiar în localu' ăsta, cu amicul meu Jerry, la două ore după ce se terminase cursa aia nenorocită. Acum îmi dau seama şi mai mult că Divinitatea l-a trimis pe Jerry să-l salveze pe bietul păcătos care eram eu. Nici n-a fost nevoie să-i explic prea mult despre starea deplorabilă în care mă simţeam scufundat ca într-o mlaştină din care nu mai ai şanse de scăpare.

— Stai liniştit, îmi zice Jerry, după vreo cinci minute de gândire. Avem trei zile la dispoziţie? OK. Uite că eu ştiu cum să facem rost de cei 1000 de dolari. În primele două zile pregătim totul, iar în a treia zi scoatem pe bandă dolăreii.

L-am privit atunci pe Jerry ca pe un făcător de minuni.

— Cum facem asta?... îngaim eu cu neîncredere şi speranţă în glas.

— Îţi spun acum tot planul, zice el. Dar trebuie să faci exact ce te-nvăţ eu. Şi trebuie să ne mişcăm repede.

— OK. Sunt numai ochi şi urechi.

Şi Jerry mi-a explicat cu lux de amănunte planul minunat care urma să mă salveze de la pierderea vreunui deget mic de la una din mâinile mele dragi…, dacă nu cumva ar fi putut să fie mult mai rău decât lăsase Steve să se înţeleagă.

În noaptea aia, după ce m-am despărţit de Jerry, am dormit foarte liniştit, Mark. Aveam şi motive…

*

A doua zi, la ora şapte dimineaţa, eram deja în picioare, odihnit bine şi gata de acţiune. Jerry mă aştepta deja în faţa casei mele.

— Ştii ce ai de făcut, îmi zice el. Eu merg să discut cu Scott, la depozitul de cărţi. Apoi negociez cu Marvin închirierea dubiţei.

— OK. Eu mi-am făcut lista. Nu mi-a luat mult timp s-o scriu. În jumate de oră a fost gata.

— Mă bucur, zice Jerry. Gata, fiecare trece pe locul lui. Eu plec la Scott, iar tu dă-i bătaie cu vecinii…

— Las' pe mine, îi zic, gândindu-mă la frazele pe care mi le pregătisem cu grijă şi mi le notasem pe nişte bucăţele de hârtie ascunse apoi în buzunarul de la spate al blugilor, doar aşa, ca măsură de siguranţă în cazul în care aş fi avut impresia că am omis ceva important.

Cu inima îmbărbătată, plin de curaj, am început *razia*…

*

Vremea era splendidă, bătea doar un vânt leneş, iar eu, ca un infanterist gata să înfrunte iadul, am pornit la pas sprinten, având clar în minte misiunea de a lua cu asalt toate casele vecinilor şi casele vecinilor vecinilor mei.

Speram din tot sufletul să nu fiu văzut drept un caraghios de unii oameni care mă mai cunoşteau. Ce naiba, Mark, ştii doar că sunt un băiat destul de înfipt.

Şi n-a durat mult până la prima confruntare cu inamicul.

— Întinde-o de aici! mi-a strigat primul om pe care l-am găsit cel mai repede acasă, un burduhănos chel din care izvora o duhoare de alcool ieftin.

M-am forţat să rămân calm. Ce lipsă de respect, Mark! Cred că mi s-au înroşit obrajii din cauza furiei care mocnea în mine. Am început să răsuflu adânc şi rar şi am înfruntat privirile trufaşe ale burtosului care stătea în prag cu mâinile încrucişate. Ce mizerabil! Şi mai venea, de dincolo de prag, un iz de mucegai, aşa că am zis s-o întind, cum se exprimase şi nesuferitul ăla.

— Mă scuzaţi că v-am tulburat intimitatea! îi arunc eu cu venin şi mă cărăbănesc.

În urma mea, nesuferitul a închis şi obloanele de la geam.

Al naibii de început promiţător!

Din fericire, eu sunt îndărătnic de când mă ştiu. Agitaţia îmi face bine în astfel de momente. Adică, mintea agitată, trupul destins. Mi-am repetat de câteva ori că cei care mă refuză nu sunt altceva decât o rezistenţă disperată, iar eu sunt un luptător bine antrenat, gata să-mi duc până la capăt misiunea.

Am ajuns repede la băcănia familiei Zimbardo. Eram un client fidel al bătrâneilor blajini care niciodată nu păruseră să mă remarce de

cumpărător constant, darmite ca potenţial agent de vânzări. Doamne fereşte! Eu, agent de vânzări? N-am nici cea mai mică stofă pentru aşa ceva!

Dar am avut grijă să afişez o faţă serioasă şi am început să-i vorbesc doamnei Zimbardo, prefăcându-mă că nu-i observ absolut deloc obrajii excesiv boiţi. Cuvintele ieşeau din gură de parcă nu erau ale mele:

— Bună ziua! E o vreme minunată azi, nu-i aşa?

— Sigur, îmi răspunde ea, zâmbindu-mi foarte dulce. Cu ce te pot ajuta?

Asta e! începe să strige prin tainiţele creierului meu o voce triumfătoare. E începutul! Doamna e amabilă cu mine. Planul meu era să profit oarecum de pe urma a 20 de oameni. Da, să profit de ei. Şi eram conştient că nu trebuie deloc, dar deloc să afişez o cât de mică mutră vinovată. Eu, vinovat? Eu, profitor? Nuu!...

— Doamnă Zimbardo, uitaţi ce vă propun. Nu mâine, ci poimâine, aveţi şansa nesperată, credeţi-mă, să câştigaţi 80 de dolari în doar două ore. Cum vi se pare ideea?

— O, mulţumesc! face ea, uitându-se nedumerită la mine. De unde şi până unde interesul ăsta pentru noi?

— Doamnă…

— Dar nu e rea deloc ideea, zice ea. De fapt, ce trebuie să fac pentru banii ăştia?

O, Doamne! Inimă De Aur mi s-a părut atunci femeia aia! Da! Era primul triumf. Lumea era a mea de acum.

— Haideţi că vă explic, îi zic…

*

Şi seria succeselor a continuat. Îmi dispăruse din minte orice umbră de gând de genul *Să nu vă fie milă de mine* şi îmi frecam palmele mulţumit de fiecare dată când ajungeam la câte o înţelegere cu oamenii care, slavă Domnului, nu mă găseau deloc plictisitor, ba chiar mă ascultau amuzaţi şi cu interes crescând. Culmea, unii mă mai şi felicitau pentru idee! Păi cum să nu primesc laude? Era vorba de 80 de dolari în două ore.

Pas cu pas îmi completam lista victoriilor: familia Zimbardo, Richard Hamer, tipul ăla foarte priceput la calculatoare şi informatică, Sue Cialdini, antrenoarea de fitness, David O'Keefe, cofetarul, îl ştii, ăla care ne făcea săptămânal cadou câte o prăjitură şi câte un tort de ciocolată dacă stăteam departe cu mingea de vitrina lui… Chiar şi ciungul Howard Belsky a fost de acord cu planul, imaginează-ţi… Dar ce mai conta că omu' n-avea o mână? După ce am ieşit şi din ultima casă, având grijă să nu calc pe straturile de flori de lângă portiţă în timp ce-i făceam cu mâna bărbatului care mă condusese la uşă cu un pahar plin de Martini în mână, eram ultra-fericit.

Prima fază a operaţiunii: misiune îndeplinită!

A doua zi urma să se desfăşoare faza a doua a operaţiunii, ceva mai dificilă. Totuşi, în sinea mea speram să nu fie *prea* dificilă…

*

Vizavi de „Hamburgao”, Mark, o să vezi locul în care eu şi Jerry am stabilit să instalăm taraba noastră mobilă. Da, e dincolo de intersecţie. E sus o firmă mare pe care scrie „International Florist Gift Shop”. Locul din faţa magazinului ni s-a părut ideal pentru „afacerea” noastră. Era umbră mai tot timpul zilei şi eram expuşi, tot timpul programului, privirilor trecătorilor. Două amănunte foarte importante.

Dar amănuntul cel mai important s-a dovedit a fi şi cel mai greu de dat gata… Trebuia să negociem cu şeful de sală chiar şi faptul de a avea sau nu voie să folosim locul acela pentru a ne atinge scopul. Şi ce şef…

Imediat ce l-am văzut, în primul moment liber în care l-am putut găsi, am început să transpir… Cred că şi Jerry a păţit la fel… Ceva din fiinţa omului din faţa noastră parcă ne transmitea un avertisment: „Atenţie! Nu-mi plac băieţaşii obraznici! Urăsc toţi zdrenţuiţii din lumea asta! Urăsc idioţii, rataţii şi nesăţioşii proveniţi din familii sărace! Dacă-ţi faci iluzii c-o să profiţi de mine, las-o moartă!”.

— Eu sunt Doug Hamer, se recomandă el, uitându-se încruntat la noi, după ce ieşi din magazin. Ce doriţi?

Cred că privirea tipului m-a făcut să mă ia cu cald şi cu frig. Mă simţeam încordat şi ruşinos, cu buzele uscate, sângele îmi zvâcnea în urechi şi aveam neapărat nevoie să înghit nişte calmante sau să beau ceva, nu conta ce, chiar şi nişte bere cu gust de apă sălcie…

Doug Hamer ăsta aduce mai mult cu o brută primitivă. Are o mutră stupidă de cimpanzeu, o tunsoare de puşcăriaş, ochi somnoroşi şi uzaţi şi alură de gangster bine hrănit. Şi căutătura lui… Aveam impresia că vede prin noi. Fuma o ţigară de foi, pe care mai că n-o strivea între degetele lui

groase cu unghii negre. Şi mirosea de la o poşta a măsline. De unde naiba căpătase mirosu' ăla?

După ce ne-a întrebat încă o dată, pe un ton foarte enervant, ce dorim, gura lui Jerry începu să turuie ca o morişcă, fără reţineri: cum că avem o afacere foarte constructivă, nu vrem să facem probleme, e un start nou pentru noi, o să ne descurcăm onorabil, plătim, dacă e nevoie, nu-i niciun dezavantaj, nu-i nimic în neregulă, vom fi cu toţii mulţumiţi şi aşa mai departe. Mă uimise şi pe mine Jerry, cu stăpânirea lui de sine.

Tocmai când Doug Cu Mutră De Cimpanzeu dă să spună şi el ceva, îi sună telefonul mobil. După un „Da, vorbim mai târziu, am nişte treabă acum", bossul pufneşte în râs, scoate un râgâit uşor şi ne spune:

— Nu-mi vine să cred ce-mi cereţi! Vă văd sănătoşi ca mierea de fagure. De ce nu munciţi? Sunt şi eu curios… Vreţi să mă daţi gata cu gura voastră mare?...

Mi s-a făcut negru înaintea ochilor. „O să fie groaznic să negociem cu tipu' ăsta", îmi zic. Luptam să alung deprimarea care voia să pună gheara pe mine. Ce nu înţelegea maimuţa asta fumătoare? E invidios? Vorbeşte piticul egoist din el? Om fi fost noi nişte străini pentru el, om fi fost cu mult sub nivelul lui, dar măcar un pic de respect să ne arate!... Ne făcuserăm iluzii c-o să-l dăm gata cu o ofertă adorabilă şi inofensivă şi ne-am trezit cu un şut în fund. Dar, până la urmă, cine-i perfect?...

Când Jerry încearcă să-i explice mai bine avantajele „afacerii" noastre, Doug Cu Mutră De Cimpanzeu îl priveşte şi mai neîncrezător şi-l „trânteşte" cu un ton foarte arţăgos:

— Nu mă băgaţi în ceaţă! Am mai făcut un bine şi altora şi nu m-am ales cu nicio lăscaie. Nu văd nimic palpabil în oferta voastră împuţită. Mă aburiţi şi mă ameţiţi ca să treceţi uşor peste voinţa

mea. Dar nu ţine. Mai insistaţi mult şi vă dau pe mâna poliţiei!

Discuţia ajunsese deja pe un teren abrupt. Sau, cel puţin, aşa mi se părea mie, din fericire. În ziua aia eu am fost muuuult mai slab de înger ca Jerry. Normal, doar Jerry a fost îngerul meu salvator…

Îl văd (cu ochii cât cepele) pe Jerry că-l bate pe spate pe Doug (Wow! Ce curaj!) şi-i spune:

— E OK, e foarte OK. Ştiam c-o să vă întrebaţi dacă e ceva serios sau nu. Poate eu şi cu amicul meu John suntem azi proşti, dar daţi-ne şansa să vă dovedim că mâine suntem deştepţi.

Şi a continuat Jerry să-i înşire câte-n lună şi-n stele, nu mai ţin minte acu' tot ce i-a zis. Am vrut şi eu s-adaug ceva, dar n-am mai putut să scot decât un fel de horcăit scurt şi m-am oprit. L-am lăsat pe Jerry să-şi facă treaba. Şi şi-a făcut-o bine de tot.

Deşi parcă tot nu-l trăgea inima să spună un DA ferm, Doug Cu Mutră De Cimpanzeu a scos totuşi un DA ofertei noastre. Mă întrebam dacă DA-ul ăsta a fost efectul mâinii lui Jerry care a bătut spatele maimuţei consumatoare de ţigări de foi sau efectul unui noroc chior… Dar ce mai conta?... Faza a doua a operaţiunii se încheiase cu succes!

Era programată, în ziua următoare, faza a treia a operaţiunii noastre incredibile. Şi ne aşteptau nişte emoţii foarte mari, în special în primele două ore ale celei de-a treia faze.

De acele prime două ore depindea totul…

*

Primii veniţi în faţa tarabei noastre au fost soţii Gresset. Normal, ei mă cunoşteau de mult timp, aveau multă încredere în mine, iar eu le ştiu până şi dinţii din gură. Apoi au venit şi ceilalţi, până la 20 de persoane, aşa cum căzusem cu ei la învoială.

Deocamdată, era o dimineaţă liniştită, ca toate celelalte. În faţa magazinului era prezentă o adunare pestriţă de oameni de vârste diferite, formată din bătrâni şi tineri, femei şi bărbaţi, blonzi şi bruneţi. Sporovăiau între ei şi fremătau toţi de nerăbdare. Desigur, la început erau cam stingheri, aşa că le-am amintit:

— Mai ştiţi ce-am discutat ieri, nu-i aşa? Azi vom fi toţi nişte oameni foarte inteligenţi. O să ne dovedim nivelul înalt de cultură…

Şi a început „spectacolul" care se voia cât mai curios pentru cei din jurul nostru. Liniştea se terminase. Se năştea… larma.

Trecătorilor care se zgâiau la noi le ofeream show-ul fantastic şi absurd în care nişte oameni în toată firea făceau eforturi să dea iluzia unei mulţimi turbulente. Se îmbrânceau chiar lângă tarabă, strigau unii la alţii, dădeau din mâini, mai că nu se călcau în picioare, de parcă la taraba mea se dădea aur pe gratis.

Jerry stătea liniştit la volanul dubiţei, la două străzi depărtare de locul în care eram eu şi taraba şi aştepta să înceapă să se-nvârte morişca adunătoare de dolari.

— Mai avem! Mai avem! strigam eu pompos. Se găsesc cu ghiotura! Faceţi rând, vă rog! Mă sufocaţi!

Şi crezi că m-ascultau? Da' de unde… Se năpusteau şi mai tare în tarabă, claie peste grămadă, de parcă aveau de gând să mă devoreze (la un moment dat mi se păreau foarte caraghioşi, dar trebuia să-mi joc rolul până la capăt), larma creştea şi creştea, spre marea mea mulţumire,

pudelul doamnei Zimbardo lătra şi el, am văzut chiar cum lui Richard i-au sfâşiat tricoul (m-a bufnit un pic şi râsul), unii urlau ca nişte smintiţi, îşi întindeau gâturile ca şi cum ar fi vrut să înţeleagă de ce nu mă mişc eu mai repede. Însă crede-mă că m-am străduit să mă adaptez rapid, deşi stăteam în picioare, deloc confortabil, şi scoteam din cutia de lângă tarabă carte după carte… N-am avut niciun moment de linişte şi pace toată ziua, dar nu m-am plâns nicio secundă.

Eram deja lac de sudoare şi Mama Circului nici nu începuse bine… Imediat ce fiecare „client” ajuns în dreptul meu „plătea” şi lua cartea (mai bine zis, o înhăţa fulgerător, ca pe o pradă nestemată), îmi mulţumea cu recunoştinţă şi fugea ca un nebun, nerăbdător s-ajungă într-un loc liniştit şi să-nceapă lectura… De fapt, locul în care se oprea „clientul” era chiar la dubiţa lui Jerry, căruia îi înapoia cartea… „Preţiosul client” aştepta cinci minute lângă dubiţă, apoi venea iar la taraba mea şi se alătura îmbulzelii, ca şi cum ar fi fost doar un alt trecător atras şi el, chipurile, de adunătura aia de nebuni slobozi…

— Potoliţi-vă! strigam eu. Avem marfă berechet!

Degeaba strigam…

Iar tehnica Stârnirea Curiozităţii funcţiona diabolic de bine. Era o zi cu soare şi normal că mulţi ieşeau la plimbare. Parcarea din faţa magazinului şi strada s-au umplut de oameni, încet-încet. Unii, care treceau agale pe trotuar, priveau nedumeriţi spre noi, discreţi, dar şi foarte curioşi. Alţii râdeau şi se întrebau care-i şmecheria, treceau mai departe, dar se întorceau şi dădeau iar târcoale tarabei. Unii stăteau ca stana de piatră, de mirare, citindu-se de la o poştă pe faţa lor că erau chinuiţi de întrebări referitoare la năstruşnica noastră idee, alţii se tot fâţâiau încolo şi-ncoace, neştiind ce să creadă. Unii se adunau

câte doi-trei şi arătau cu degetul spre noi, parcă special să-i facă şi pe alţii atenţi.

Un cerşetor curios venise şi el lângă tarabă, dar „clienţii” l-au alungat repede, ca şi cum nu de el era nevoie acolo…

— Oare ăştia-s întregi la minte? bodogănea cerşetorul, dispărând după colţul străzii.

Numărul specimenelor curioase creştea văzând cu ochii. Cu cât treceau minutele, cu atât eram mai repede observaţi. Batalioanele de curioşi se adunau şi se înmulţeau aşa cum se adună firele de apă care alcătuiesc pârâurile, apoi râul cel mare. Zvonul circula şi se răspândea foarte rapid de la om la om, la fel cum se aprinde lumânare de la lumânare. Oamenii comunică unii cu alţii, asta e clar.

Sigur, poate unora li se părea sinistru spectacolul peste care dădeau. Am văzut cu ochii mei pe unu’ care trece căscând pe stradă, apoi se opreşte uimit şi începe să vorbească singur:

— Ce se dă aici? Lapte? Varză?

— Nu. Cărţi! îi strigă un „client” indignat, roşu la faţă şi care tocmai îmi smulsese marfa din mână.

— Cărţi? Ce tertip mai e şi ăsta?

— Cap sec ce eşti! Cine crezi că te fraiereşte? E o carte bună. Găsesc şi eu, în sfârşit, ceva mai acătării, iar tu mă abureşti. Şterge-o mai repede!

— Ciudaţi mai sunt oamenii…, zice tipu’ şi se-ndepărtează rapid, dând din cap, nedorind să mai fie pus şi de ceilalţi la punct.

Normal, Mark, mai sunt şi sceptici pe lumea asta. Alţii sunt de-a dreptul naivi care niciodată n-ar spune „Mare scofală!”. Sceptici, naivi, ce mai conta? Muzica divină a profitului îmi încânta deja auzul. Minunea se desfăşura sub ochii noştri! Afacerea noastră în stil mare mergea ca unsă! Sistemul şi şleahta formau mecanismul care dirija dolarii spre noi. Deştepţii învingmereu, nu-i aşa?

La un moment dat, nimeni nu mai ocolea locul spre care curgeau puhoaiele de ochi curioşi, aşa cum curg pelerinii spre locurile sfinte. Singura

direcţie a turmei atrase de strălucita ingeniozitate a lui Jerry: eu şi taraba mea. Chiar şi cei care treceau abătuţi pe stradă erau captivaţi de mulţimea de „clienţi" care îşi încleştau mâinile pe coperţile cărţii „cumpărate" şi plecau extrem de mulţumiţi, nu înainte de a scoate exclamaţii de genul „E grozavă!", „De când aşteptam s-o cumpăr!".

Înjurăturile sau tentativele de înjurături ale celor cinici sau zeflemişti dispăruseră complet, lăsând loc unei rumori entuziaste şi admirative. Trecătorii nu mai stăteau să chibzuiască şi se alăturau ca hipnotizaţi cozii (sau grămezii, mai bine zis), în timp ce în urma lor se adăugau alte şi alte „izvoare de bani". Toată strada devenise un izvor nesecat de dolari. Oamenii dădeau năvală în direcţia tarabei, aproape mă covârşeau, mă simţeam obosit, dar nu era nicio clipă de pierdut, bulucul de curioşi şi doritori să cumpere cartea creştea şi creştea.

Cei 20 de vecini se retrăseseră la casele lor. Îşi terminaseră de jucat rolul. Mă lămurisem deja că totul e OK. De acum luptam cu „valurile" de cititori care mă asaltau. Şi făceam faţă, căci mă încărcasem psihic cu energie pentru întreaga zi. Şi „vraja" a ţinut chiar întreaga zi, da. A mers totul strună. Experţii în vânzări ar fi putut să vină să le dau lecţii, Mark! Ce dovadă mai bună a măiestriei mele aş fi putut să le dau decât marea de cumpărători care mă înconjura?

Jerry cu dubiţa lui era într-un continuu du-te-vino între tarabă şi depozitul de cărţi al lui Scott. Descărca repede pachetele de cărţi, le aşeza în cutia de lângă tarabă în aşa fel încât să le pot apuca cât mai uşor şi mai repede, apoi o tăia iar spre depozit, nu înainte de a-mi arunca o privire plină de sclipirea plăcerii priveliştii… Priveliştea verzişorilor…

Pe Doug, şeful magazinului, o singură dată l-am văzut zgâindu-se pe acolo, când parcarea şi strada erau full. După faţa lui mi-am dat seama imediat

că rămăsese fără piuit… Dar cui îi mai păsa atunci de Doug?

Un singur moment mai nasol a fost când Jerry a întârziat un sfert de oră, din cauza traficului sau a unui ambuteiaj, nu mai ştiu exact ce-a fost. Dar ne-am descurcat, până la urmă. Atenţia puhoiului nerăbdător a fost deviată exact în acel sfert de oră spre o doamnă de vreo 50 de ani, care leşinase din cauza înghesuielii în care se trezise prinsă. O asistentă medicală (tânără şi blondă, imaginează-ţi) se afla, din fericire, pe acolo. I-a dat primul ajutor doamnei leşinate, doamna şi-a revenit, s-a ridicat în picioare, Jerry a sosit cu dubiţa plină de cărţi şi totul a continuat în ritmul magnific şi greu de crezut chiar şi în visele cele mai frumoase ale mele sau ale agenţilor de vânzări din lumea întreagă.

De fiecare dată când treceau 30 de secunde, eu vindeam câte o carte. Într-un minut vindeam două cărţi. În zece ore (începând de la ora 10.00, când cei 20 de vecini îşi încheiaseră misiunea, şi până la ora 20.00) am vândut cel puţin 1200 de cărţi (două cărţi pe minut vândute înseamnă 120 de cărţi într-o oră vândute; 120 de cărţi înmulţit cu 10 ore fac 1200 de cărţi vândute).

La ora 12.00 am înfulecat doar un hot-dog pe care îl ţineam cu mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă scoteam din cutie carte după carte, luam banii şi dădeam restul. Am mai mâncat în acelaşi stil un hamburger pe la ora 16.00.

Seara, la ora 20.15, eram secat de vlagă, dar plin de o bucurie frenetică. Emoţiile pe care le avusesem dimineaţă trecuseră, dar acum ne încercau alt fel de emoţii, cele ale succesului. M-am închis cu Jerry în dormitorul meu, ne-am îmbrăţişat fericiţi şi ne-am ghemuit amândoi asupra „recoltei” de dolari, parcă nevenindu-ne să credem. Viaţa avea culori vesele acum. M-am uitat la degetul meu mic şi i-am zis: „Ai scăpat!”.

Jerry ridică victorios pumnul în aer şi zice:

— Lipseşte ceva… Şampania!

— Mie mi-e foame, mă „smiorcăi”eu.

Ne-am cumpărat câte o pizza mare cu ardei, am mâncat, apoi am stabilit concluziile acţiunii noastre nebuneşti. Adaosul comercial la preţul fiecărei cărţi era de trei dolari. Înmulţit cu 1200 de cărţi vândute făcea 3600 de dolari. Din toţi ăştia, 1000 de dolari erau pentru Steve (adică pentru salvarea degetului meu mic). Mai rămâneau 2600 de dolari. Cei 20 de oameni care declanşaseră tot balamucul ăla primeau fiecare câte 80 de dolari. Deci, 1600 de dolari se duceau la ăştia 20 de „actori” şi mai rămâneau 1000 de dolari pe care îi primea Scott, cel care ne aprovizionase cu cărţile.

Să fi văzut, Mark, faţa lui Steve când i-am pus în palmă cei 1000 de dolari! A făcut un efort să zâmbească. Probabil era şi el şocat, chiar nu se aşteptase…»

*

Şi aici îşi încheie amicul meu incredibila relatare. Cred că ceva din expresia feţei mele l-a intrigat şi l-a făcut să mă întrebe:

— Te simţi bine, Mark?

— Da, tresării eu, ca trezit din somn. Mi-a plăcut povestea ta. E destul de… picantă, după părerea mea. Te-ai dovedit un foarte bun povestitor. Nu-ţi cunoşteam şi talentul ăsta. Totuşi, am două nedumeriri.

— Spune. Care-s alea?

— Păi, prima: cum a rămas cu banii pentru şeful magazinului şi pentru închirierea dubiţei?

— Aaa, făcu John, parcă mulţumindu-mi că l-am ajutat să-şi amintească şi acest amănunt. E greu de crezut, dar parcă special ca să fie totul în ton cu întâmplarea incredibilă, cel care i-a închiriat dubiţa lui Jerry, impresionat de succesul şi de ineditul planului nostru, s-a oferit să ne facă un cadou, adică să renunţe la banii pentru chirie. Ei bine, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Doug Cu Mutră De Cimpanzeu. L-am lăsat mască până la sfârşitul zilei, a exclamat ceva de genul „Aşa ceva n-aş fi crezut în vecii vecilor!” şi ne-a zis să mergem cu Domnul. Oricum, noi aveam pregătit şi un plan de rezervă. Stabilisem cu Scott ca, din cei 1000 de dolari ai lui, să plătim chiria dubiţei şi ce mai era nevoie, apoi să repetăm încă o zi acţiunea şi am fi avut iarăşi nişte dolari bunişori încasaţi. Dar e bine că s-a terminat aşa cum s-a terminat. Toată lumea a fost, în final, mulţumită. Şi care-i a doua nedumerire?

— A doua… Zi-mi care e titlul cărţii care s-a vândut mai ceva ca pâinea caldă.

John râse cu poftă, apoi îmi spuse:

— Titlul? Îţi spun, dar să te ţii bine pe scaun… „Cum am câştigat o mie de dolari într-o singură zi”. Exact aşa se numeşte cartea.

— Ce?... Hai lasă-mă! Nu cred! E prea de tot! Gogoaşa ca asta n-am mai întâlnit.

— Ba uite c-ai întâlnit acum, Mark. Tot nu crezi? OK. Mergi la Scott şi întreabă-l. Spune-i să-ţi arate cartea. Eventual, cumpără şi tu un exemplar. Încă un dolar în plus nu-mi strică… Ha, ha, ha! Glumesc, Mark. Dar acu', serios, mergi la depozitul lui Scott. Uite, ia o carte de vizită de-a lui. E trecută adresa depozitului pe ea.

*

Mi-am luat rămas bun de la vechiul meu prieten John, nu înainte de a-i mulţumi pentru compania pe care mi-a ţinut-o, şi am zbughit-o spre adresa unde se afla depozitul lui Scott, fremătând ca un stup de albine, de nerăbdare să mă conving că chiar e adevărat titlul cărţii cu pricina.

Scott, un bărbat de vreo 28 de ani, şaten, înalt, îmbrăcat într-un foarte elegant costum negru, mă întâmpină cu zâmbetul pe buze şi cu întrebarea amabilă:

— Bună ziua! Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă interesează o carte, îi răspunsei eu. Dar nu orice fel de carte. Caut volumul „Cum am câştigat o mie de dolari într-o singură zi”.

Zâmbetul lui Scott se întinse şi mai tare, ca la comandă. Îmi spuse:

— O, ce rău îmi pare! Momentan, cartea este epuizată. S-a vândut într-un ritm demn de Cartea Recordurilor. Dar puteţi reveni după trei săptămâni. Aşteptăm o reeditare şi un nou tiraj. Şi-o să vă servim cu plăcere.

— Hm… Voi fi plecat atunci din oraş. Lăsaţi, o s-o găsesc eu. Acum am o curiozitate. Întâmplător eu sunt prieten cu John Bethel. Îl ştiţi, e cel care v-a ajutat la vânzarea cărţii. Sincer, mi se pare incredibil modul în care el şi amicul lui, Jerry, au reuşit să declanşeze isteria aia aducătoare de dolari. Ştiu, ideea a fost a lui Jerry. Şi-aş vrea să-l cunosc personal, să schimb câteva vorbe cu Jerry ăsta. Eu lucrez într-un domeniu care are tangenţe cu vânzările şi, poate, cine ştie, găsesc la Jerry câteva idei care mi-ar prinde bine cândva… Am uitat să-i cer lui John mai multe date despre el. Dacă tot sunt aici, îmi puteţi oferi adresa lui Jerry, în cazul în care o ştiţi?

— De fapt, spuse Scott pe un ton mai familiar, haideţi să vă destăinui de unde a început afacerea asta cu cartea. Dar vă rog să nu-i spuneţi nimic lui

John. Propun să-i lăsăm intactă bucuria. John, până la urmă, n-a câştigat 1000 de dolari, ci şi-a plătit datoria şi a rămas cu degetul întreg…

Am devenit brusc foarte atent. Întreb:

— Ştiţi ce a păţit John cu pariul ăla?

— Sigur că ştiu. Dar să nu-i scăpaţi nimic lui John. OK?

— OK, încuviinţai eu.

— Luaţi loc pe fotoliul ăsta şi haideţi să vă spun care-i treaba cu marea carte…

*

După ce ne-am aşezat amândoi confortabil în câte un fotoliu învelit în piele, Scott începu:

— Ideea n-a fost a lui Jerry, ci… a mea. Iar eu sunt… autorul cărţii „Cum am câştigat o mie de dolari într-o singură zi”… Da, aveţi dreptate să fiţi surprins. Iar eu sunt dezamăgit acum că nu mi-a mai rămas niciun exemplar să vi-l ofer. Vi l-aş fi făcut cadou. În fine, o să citiţi reeditarea. În urmă cu un an am decis să-mi testez calităţile de scriitor şi am scris cartea asta, „Cum am câştigat o mie de dolari într-o singură zi”. După ce-am terminat manuscrisul, o voce interioară parcă-mi spunea că e imposibil ca o editură mare să nu-mi publice opera, mai ales că titlul… Da, e un titlu care-ar trebui să atragă imediat atenţia, nu-i aşa? Ei bine, mare mi-a fost dezamăgirea când am constatat, cu amărăciune, că nicio editură importantă nu vrea să-mi publice cartea. Îmi spuneam mereu: ‘Cum e posibil aşa ceva? Oamenii ăia chiar nu *văd* potenţialul unui aşa titlu?”… Până la urmă m-am obişnuit cu ideea acestui prim eşec şi am decis să-mi public singur cartea. Varianta „self-publishing” era ultima la care mă gândisem, dar n-aveam încotro. Dacă nimeni nu mă voia, eu mă voiam! Aveam şi banii necesari publicării, aşa că i-am dat bătaie cu tipărirea cărţii. Am făcut un calcul: câte cărţi ar trebui să scot într-un prim tiraj, dacă o carte s-ar vinde la interval de 30 de secunde? Jerry, care-i prieten cu mine, mi-a dat şi ideea prin care să vând cât mai multe cărţi, într-un timp cât mai scurt, şi astfel să-mi recuperez cât mai repede investiţia. Eu am obiectat că nu sunt omul care să facă munca unui agent de vânzări, sunt doar un biet funcţionăraş angajat la un depozit de cărţi. Dar Jerry m-a liniştit imediat şi mi-a explicat tot planul în care să fie implicat şi John, amicul lui. Jerry a considerat că-i bine ca John să fie mânat de o motivaţie puternică pentru a putea duce la capăt o

idee aşa de îndrăzneaţă. Şi cum frica poate fi o sursă excelentă de energie necesară muncii grele cu oamenii, eu şi cu Jerry am ticluit planul prin care John să fie invitat la o cursă de maşini, să parieze, să piardă pariul, să fie ameninţat de Steve, să participe la negocierile cu Doug… Bietul John, nici n-a mai avut timp să observe cine-i autorul cărţii pe care-a vândut-o cu atâta măiestrie… E băiat bun John şi n-o să uit asta. Reeditarea o să-mi aducă şi mai mulţi bani. O să-i ofer şi lui John o parte din încasări. Merită să câştige mai mult de 1000 de dolari…

Cred că, din cauza uimirii, uitasem să mai zic ceva. În liniştea care începuse după ce Scott luase o pauză pentru a remarca efectele vorbelor lui, întrebai, până la urmă:

— Înseamnă că perdantul cursei de maşini… a pierdut intenţionat cursa, numai pentru ca John să piardă şi el pariul?

— Exact, confirmă Scott. Barry Hogan a primit imediat semnalul că trebuie să-l lase pe Joe Gitomer să câştige cursa, după ce John a fost de acord să parieze. Totul a fost de faţadă. Am stat de vorbă pe îndelete cu fiecare om. I-am rugat să facă un gest nobil şi să m-ajute. Cred că i-a amuzat ideea, mai mult de asta au fost de acord să fie complici. Doug şi-a jucat şi el foarte bine rolul. Trebuia să fiu sigur că John o să fie dinamizat suficient cât să poată face faţă la tot circul ăla care se declanşase în faţă la „International Florist Gift Shop”…

— Foarte interesant! exclamai eu. Acu’ ce să mai zic? Aştept reeditarea cărţii. Ce chestie! Nu m-aş fi gândit nici în ruptu’ capului că în Newark o să mi se întâmple ceva cât de cât mai ieşit din comun. Şi când colo…

— Nu se ştie niciodată…, făcu Scott, zâmbind şăgalnic. Până la urmă, totu-i o chestiune de marketing…

*

Vă spun că, după ce am ajuns în apartamentul meu închiriat, nu m-am putut mai putut abţine să nu sun imediat la compania de consultanţă de marketing la care eram angajat. Mi-a răspuns Emily, secretara.

— Dă-mi-l pe domnul director, te rog.

— Imediat, domnule Aronson.

— Mersi, Emily.

Auzii imediat în difuzorul mobilului vocea de bariton a lui Bert Wenger, directorul companiei care mă trimisese în Newark.

— Tu eşti, Mark? Care-i treaba? S-a întâmplat ceva?

— Da, domnule Wenger. S-a întâmplat ceva foarte important. Aşa de important că nu mai are niciun rost să pierd vremea prin Newark.

— Chiar? M-ai făcut curios. Despre ce-i vorba?

— Am un început de idee pe care vreau s-o dezvolt la companie, când ajung în New York. E mai complicat să vă explic totul la telefon. De asta vă cer permisiunea să scurtez timpul de şedere în Newark. O să vedeţi că ideea mea face cât un an întreg pe care l-aş fi petrecut în zece oraşe ca ăsta din care vă sun acum.

— E-n regulă, Mark. Am înţeles. OK. Fă-ţi bagajele şi vino în New York. Abia aştept să-mi prezinţi… ideea…

*

Tot drumul până în New York mi-am frământat mintea gândindu-mă la cele povestite de John şi la destăinuirea lui Scott. Încă nu înţelesesem dacă cei 20 de vecini au fost şi ei complicii lui Scott sau John chiar a reuşit să-i convingă să-i facă jocul, dar asta nu mai conta. Eram sigur că voi afla totul din cartea reeditată.

În sfârşit, după ce am ajuns la companie, Bert Wenger, un bărbat masiv, înalt, de vreo 45 de ani, mă primi în biroul lui, fixându-mă curios şi întrebător cu ochii lui un pic bulbucaţi.

M-am instalat într-un fotoliu, Emily ne-a adus câte o cafea, apoi am început să-i înşir lui Bert tot ce-mi povestiseră John şi Scott. Bert mă asculta cu maximă atenţie, scoţând uneori câte un „Da? Interesant…" sau câte un „Asta chiar e tare!".

Veni apoi momentul pe care abia îl aşteptasem şi în care voiam să-i expun lui Bert propria mea concepţie despre modul în care urma să implementăm în activitatea companiei ideea lui Jerry.

— Ideea mea, spusei cu o dicţie cât mai clară, ca să fiu sigur că voi fi înţeles fără să repet vreun cuvânt, este următoarea…

— Nu mai e nevoie, mă întrerupse blând Bert, uitându-se la mine cu o sprânceană ridicată. Am deja dovada.

— Ce… dovadă? întrebai eu cam siderat, gândindu-mă dacă Bert chiar a fost atent la toate cele spuse de mine.

— Dovada că… eşti cu adevărat pasionat de munca ta.

Gura lui Bert se ondulă într-un zâmbet. Cred că ochii mei s-au lărgit atunci într-un fel care l-a făcut pe Bert să emită şi un hohot de râs sănătos.

— Ascultă-mă bine, Mark, spuse el. Tocmai ai făcut azi un salt în cariera ta. Pentru ce crezi că te-am trimis în Newark? Acum o să afli motivul

acelei detaşări la abia o lună după ce te-am angajat aici. Şi vreau să înţelegi foarte bine motivele mele. Metodele clasice de lucru nu mă mai mulţumesc, ăsta-i adevărul. O să spui poate că toată situaţia asta e nebunească. Eu spun s-o iei ca pe-o experienţă valoroasă. Totul a fost un test, Mark. Ţi-am testat judecata, intuiţia, de fapt, sclipirea aia de care e nevoie în compania noastră…

— Ce?!... scăpai eu. Ah, scuzaţi-mă…

— Ştiu, e şocul… Hai să-ţi spun cine e… Jerry. E un individ… inventat de mine. Exact, Mark, Jerry ăsta nici nu există. Iar tot ce ţi-au povestit John şi Scott… e imaginaţie pură. Ei doi sunt actori într-un scenariu menit să mă convingă pe mine dacă merită să te promovez sau nu.

— Promovat?... îngaim eu, buimăcit. După abia o lună?

— Exact. Abia acum începi să mă cunoşti. Apreciez valorile şi nu ezit niciodată să le răsplătesc cât mai repede şi pe măsură. Compania are nevoie de succes rapid, Mark, nu ne mai permitem să aşteptăm prea mult. Înaintea ta au mai fost încă doi tipi pe care i-am testat la fel. I-am detaşat cică pentru o lună în oraşele lor în care au copilărit, am plătit doi vechi prieteni de-ai lor să-i întâlnească „întâmplător” şi să le pună în faţa ochilor povestea aia incredibilă cu vânzarea fenomenală a cărţii care… nici ea nu există. Dar nu cartea mă interesează, ci capacitatea cuiva de a prinde cu coada ochiului o potenţială idee de marketing. Oricum, o s-avem timp să discutăm mai multe pe tema asta. Iar candidaţii ăia doi de dinaintea ta… au picat cu brio testul pe care tu l-ai trecut mai bine decât m-aşteptam. Păi, spune şi tu Mark, dacă cineva cu pretenţii la o carieră în marketing nu vede *nimic*, dar chiar *nimic* într-o istorisire depănată aşa frumos de un John sau de un Scott, cum poate spera acel cineva să facă mulţi purici prin compania noastră?

— Corect, reuşii eu să spun cel mai repede.

— Exact de asta aveam nevoie, Mark, de oameni ca tine. Metoda mea de promovare e cam stranie, dar am încredere şi în intuiţia mea. De asta am ajuns unde sunt acum. Sincer, mă simt onorat să lucrez cu tine. O să ai un birou separat, cu fereastră. Şi primeşti chiar *azi* un fel de primă de… 1000 de dolari. Iar salariul tău se măreşte, începând de luna următoare, cu 500 de dolari. Asta aşa, pentru început. Voi face tot posibilul şi te voi scoate din garsoniera aia cât o cutie de pantofi în care stai acum. Trebuie neapărat să te muţi într-un apartament mai mare şi mai luxos, pe măsura capacităţii tale.

Mi-am dat seama că-mi ţinusem respiraţia tot timpul în care Bert rostise propoziţiile cu cei 500 de dolari, 1000 de dolari şi apartamentul… Aş fi vrut să mă ciupesc, să mă conving că e adevărat. Mă întrebam dacă visez sau chiar mă aflu în biroul lui Bert. Inima începuse să-mi bubuie ca o tobă, mă simţeam copleşit, pulsul cred că mi se accelerase şi el şi am făcut un efort să pot lipi iar silabele. Am scos până la urmă ceva pe gură, nişte cuvinte tremurate:

— Sunteţi prea generos cu mine, domnule Wenger…

— Stai liniştit. Te înţeleg. Reacţia normală e de bucurie. O să ai timp să te obişnuieşti. Poţi scrie chiar şi o carte, dacă vrei…

— O carte?...

— Da. Ceva cu titlul „Cum am câştigat o mie de dolari într-o singură zi”… Merge?

Mă mai liniştisem. Bert avea chef de glume. Avea şi de ce.

— Sau poate, spusei eu, o scurtă povestire.

— Povestire? făcu Bert, voios. De ce nu?

— Chiar, spusei eu, amintindu-mi vorbele lui Scott. De ce nu?... Până la urmă, totu-i o chestiune de marketing…

Sfârşit

Ţi-a plăcut această povestire?
Dacă da, atunci citeşte şi romanul
„Dragoste cu patru femei”,
scris de acelaşi autor.

Table of Contents

CUM AM CÂŞTIGAT O MIE DE DOLARI ÎNTR-O SINGURĂ ZI

Table of Contents

CUM AM CÂŞTIGAT O MIE DE DOLARI ÎNTR-O SINGURĂ ZI 5